לה א מיי פ"ב מהלי עבודת יוה"כ הלי ד: לו ב מיי פ"א מהלי שבת

הלכה ה סמג לאוין סה טוש"ע א״ח סיי שלו סעיף א: לו ג מיי׳ פ״א מהלכות מילה

הלכה ט ופ"י מהלכות

טומאת לרעת הלכה ה סמג

עשין כח טוש"ע י"ד סי" רסו

סעיף א: סעיף א: לח ד מייי פ"ב מהלי עבודת יוה"כ הל' ב:

לם הו מיי׳ פ״ח מהל׳ כלי

מקדש הל' ג:

תום' ישנים

ווזייר לווחוד קודח

דהעולה ידעינן שפיר דהקטרה של תמידין קודם לשל מוספין

. דחדיר ושאינו חדיר חדיר

קודם כדנפקא לן בפרק כל התדיר מקרא דמלבד, [ו]אי

משום דהקטרה דמוספין כתובה קודם (לכל) [לשל] תמידין, (ו)מה בכך הכי נמי

כתיבי מוספי ראש השנה [מקמי] מלבד עולת החדש (דאמריי) [ואמריע] בפרק כל

קדמי. ואומר רבינו שאין

קושיא, דהא מקרא דהעולה

שמעינו שאין לאחר וההקערהן

דס"ד שיוכל לאחר הקטרה משום דכתיב מלבד כדמשמע

בהגחל קמא דממלבד דריש לאחר האשם. וה"ר יעקב חירן

דאינטריכו קרא דהעולה וקרא

דמלבד, דמהטולה שמעיק דמלבד, דמהטולה שמעיק דממידין קודמין ומקרל דמלבד שמעיק [בכל דוכחא] דכל חדירי קדמי לשאינו חדיר. ואין נראה לה״ר אלחן דהא לא

שתעיען מקרא דמלבד אלא מקרא דכאלה מעשו ליום מפיק ליה ר' אלעור החם בפרק כל ליה ר' אלעור החם בפרק כל המתידן [החדיר]. וא"מ למה

הביא במשנה דפרק כל התדיר קרא דמלבד יותר מקרא דהעולה דמיירי בהקטרה לפי

רבינו. דהא אומה משנה מיירי

נהקדמת איברי תמיד שקודמת לאיברי מוסף מדקמפליג התם

נאכני מושף מואן מכני שמאת [אחר] כך [בין] איברי חטאת שאינן קודמין לאיברי עולה

ורכן) [כמו שקודס] דם חטאת לדם עולה ולעניין תמיד לא מפליג, ש"מ דמיירי בין בהקטרה בין בעבודות הדם. יש

לומר דתנא לא נחת (כולי האי) לפרושי כולי האי אלא שדם התמיד יקדום למוספין והוא

הדין הקטרה. וא"ת לפי מה שפיי לעיל דמעשו דכתיב גבי מלבד אעבודת הדם, הא

דדרשיט בפרק כל התדיר מועשה את האחד חטאת ואת האחד עולה שדם חטאת קודם

לדם עולה וקא מסיק יכול מהא קודמת לכל מעשיה, והיכי מיקדום לכל מעשיה מועשה הא לא משמע ועשה אלא

יאו לנו נושמע ועשט מנח אעבודת הדם כדפרישית. וי״ל דה״פ יכול יקדמו כל מעשה

מולה ולושל חנואח דדח עולה

יקדים חובה מועשה והקטרתה יקדים (ל)של חטאת אם ירצה, תקדים (ל)של חטאת אם ירצה,

מקףים (כ)פר מטמת מט ירנה, מ"ל ופר השני. ועוד י"ל דכיון דגלי קרא דועשה שדם חטאת קדים לשל עולה ואשכחן בממידין הקודמין למוספין שאין חילוק בין עבודת איברים שאין חילוק בין עבודת איברים

לדם, והוא הדין הכא נמי כיון דגלי גלי. וקלם קשה (לא) [לי] למאן דאמר בובחים [ו, ב] כיון דגלי גלי לא אמרינן. ועוד י"ל

. התדיר

דמוספי כאש חודש

אלא ר' מ"ם אמר רבה בר עולא אמר

קרא ולכבש האחד איזהו כבש שנאמר בו אחד

הוי אומר זה תמיד של שחר ורבנן ¢מאי

אחד מיוחד שבעדרו ורבי ימומבחר כודריך

נפקא ורבנן חד בחובה וחד בנדבה וצריכי:

אם היה כ"ג זקן או איסטנים וכו': תניא א"ר

יהודה "עששיות של ברזל היו מחמין מערב

יוה"כ ומטילין לתוך צוגן כדי שתפיג ציגתן והלא מצרף אמר רב ביבי שלא הגיע

לצירוף אביי אמר אפי׳ תימא שהגיע לצירוף

בדבר שאין מתכוין מותר ומי אמר אביי הכי

שיש במקום שיש במקום שיש יוהתניא במקום שיש

שם בהֶרְת יקוץ דברי ְר׳ יאשיה והוינן בה

סרא ל"ל ואמר אביי לר' יהודה דאמר דבר

שאין מתכוין אסור הני מילי בכל התורה כולה

אָבל הכא צירוף דרבנן הוא: בותני׳ הביאוהו

לבית הפרוה ובקדש היתה פרסו סדין של

בוץ בינו לבין העם יקדש ידיו ורגלין ופשם

ר"מ אומר פשם קדש ידיו ורגליו ירד

וטבל עלה ונסתפג הביאו לו בגדי לבן

לבש וקדש ידיו ורגליו בשחר היה לובש

פלוסין של שנים עשר מנה בין הערבים

הנדויין של שמונה מאות זוז דברי ר' מאיר

וחכמים אומרים בשחר היה לובש של

שמונה עשר מנה ובין הערבים של שנים

עשר מנה הכל שלשים מנה אלו 😕 משל

ציבור יואם רצה להוסיף מוסיף משלו:

רבי אומר של ערבית משל שחרית. נ״ל דאיכא בינייהו ליבור שלא היו להם נסכים אלא לאחד מהן למאן דאמר דגמר של ערבית משל שחרית א"כ שחרית עיקר ויקריבום שחרית ולמאן דאמר גמר שחרית מערבית יקריבום ערבית: הגני מידי באיםורא

> ה"ג רש"י ולא גרסי" אין שבות במקדש ומפרש כיון דאפי׳ אי הוה מתכוין ליכא איסורא דאורייתא כי לא מיכוין לא גזרו ביה רבנן אפילו במדינה וקשה לר"י דא"כ משמע דבלירוף דרבנן לא אסר ר' יהודה ובפרק כירה (שבת דף מא:) משמע דאסר דקאמר אביי גופיה התם המיחם שפינה ממנו מים לא יתן לתוכו מים כל עיקר מפני שמלרף ור' יהודה היא דאמר דבר שאין מתכוין אסור מיהו הא לא השיא דמלי לשנויי דלירוף עששיות דווקה דרבנן שאינם כלים ועומדין לעשות מהם כלים לבסוף ולירוף דהשתא לאו היינו גמר מלאכתו אבל מיחם שהוא כלי וצירוף שלו הוא גמר מלאכתו הוי דאורייתא מיהו קשה דבק"פ כירה (שם דף מו:) אמרי' כל היכא דכי קא מיכוין איכא איסורא דאוריי׳ כי לא מיכוין גזר ר"ש וכל היכא דכי קא מיכוין ליכא איסורא דאוריי׳ כי לא מיכוין לא גזר פי׳ כגון גורר מטה וספסל וכסא דהויא חורש כלאחר יד א"כ ר' יהודה דפליג עליה אסר אפי׳ בכי האי גוונא דכי מיכוין ליכא איסורא דאורייתא ועוד מאי פריך מבהרת דלא מלי למיפרך אלא מברייתא וממילתא דאביי דאיתמר עלה ליפרך ממתני' דפ"ב דמסכת בילה (דף כג:) ר' יהודה אומר כל הכלים אין נגררין חוץ מן העגלה מפני שהיא כובשת אלמא דבר שאין מתכוין אסור נהי דמלי למימר

> דאורייתא אכל הכא צירוף דרבנז.

דניחא ליה למיפרך דאביי אדאביי היכא דקשה לו בהבערתה דהיינו כשבא לכבות התם שייך להזכיר אין מתכוין לרבותא דר' יהודה ור' שמעון שרי ליה משום דהוי ליה מלאכה שאינה זריכה לגופה ואף על גב דבפ' הבונה (שבת דף קג.) אמר החולש עולשין אם לאכילה כגרוגרת אם לייפותה בכל שהוא ופריך אטו כולהו לאו לייפות קרקע נינהו ומשני לא נלרכה אלא לרבי שמעון דאמר דבר שאין מתכוין מותר ופריך והא אביי ורבא

דמוהקריב אשר לחטאת ראשונה [ד]דרשינן [שם 5, א] שיהו כל חטאות קודמות לעולה הצאה עמהם איכא לנמשמע שיהו כל מעשה חטאת קודמין לשל עולה ואפילו דהקטרה. ועוד י"ל דןבוכלל משמעות דעשייה דקרא דמלבד עולת הבקר אשר לעולת התמיד מעשו את אלה איתא להקטרה בכלל עבודת הדם כל כמה דליתא קרא לאפוקיה ממשמעותיה, וכן במשמעות של ועשה האחד מטאת שהזכרט למעלה. אבל לכך הולרך לכתוב העולה עולה ראשונה להקדים הקטרת התמיד להקטרת המוסף המתמנות של נושטה החחד מתחת המתחיד של החברני נמענה. חבל החל בל המוד העונה עונה רשומה להקדים הקטרת החומד להקטרת החוסף המתסף המתסף המתחקה מלבד, כדי של המעור של הקשרת החוסף המתחקה המתחקה המתחקה מעלב השלב השלב השלב השלב השלב המתחקה משלב המתחקה של המתחקה המתחקה של המתחקה של המתחקה של המתחקה של המתחקה של המתחקה המתחקה של המתחקה המתחקה המתחקה המתחקה המתחקה המתחקה המתחקה של המתחקה המתחקה

רבי אומר של ערבית משל שחרית. דלכבש האחד אדשחרית קאי שנאמר בו את הכבש אחד תעשה בבקר: ולריכי. יש לד נוטה שהנדבה לריך לייפותה כדי שתתרלה לדורון והקבלת פנים ויש לד נוטה לומר שהחובה המוטלת לריך לפרוע חובו משלם: עששיות. חתיכות עבות כמו עשת שן (שיר ה)

העשת (מנחות דף כח.) משי"ש בלע"ו: והלא מלרף. הנותן ברול מן האש למים מלרפו מחזקו ומקשהו: שלא הגיע ללירוף. כבר היה מלונן במקלת אף על פי שהיו הי נותנין בלילה בתוך גחלים לוחשות אינו מלובן כל כך שיהא לו חיזוק ע"י מים: מי אמר לביי הכי. דדבר שחינו מתכוין מותר: קרא ל"ל. בשר לרבות המנוגע דמלי כי יהיה בעור בשרו ל"ל קרא הא דבר שאינו מתכוין הוא: ואמר אביי וכו'. אלמא ס"ל לאביי דקרא מסייע ליה לר' יהודה מדאצטריך קרא למישרייה: בכל התורה. באיסורא מדבר. ואין שבות במקדש לא גרסינן דהא תלה טעמא באין מתכוין: מתבר' הכיחוהו לכים הפרוה. לטבול טבילה שניה שהיא טעונה מקום קדוש כדפרישית לעיל וו: ר"מ אומר. פשט תחלה ואחר כך קידש והא פרישית לעילי פלוגתייהו: בשחר. של (ג) מדינת פילוסין שהוא חשוב להולאת כף ומחתה: הנדוין. שהיו מפשתן של ארץ הינדוין והיא ארץ כוש כדמתרגם יונתן בן עוזיאל (ירמיה

הנהות הב"ח

(א) גמ' בשלמה לרבנו החי נח) גם בשנונה נו בתמיד של בין כתיב. נ״ב אין לרבנן דוה קלי אתמיד של בין הערבים א"כ ל"ל הא דחור וכתב בסוף הפ" ואת מעשה הכבש השני הערבים השני מעשה הערבים כו' די"ל לדר"ש דדריש בספרי דל"ל שני שני לגו"ש דתמיד
יקדים לפסס ועי בפי תמיד
בסטע דגמרל דרים זה
שם מקרל אחר הלא בסוף
שם מקרל אחר הלא בסוף
ע"ש וק"ל: (ב) מתני
הכל שלשים מנה אלו
משל לצור) מא"מ ונ"ב
המל לצור) מא"מ ונ"ב דל"ל שני שני לגו"ש דתמיד יטכני שנשים לנגט לנגט (משל לבור) תח"מ ונ"ב ס"ח נוטל מן ההקדש: (ג) רש"י ד"ה בשחר כו" של מדינת פילוסין. נ"ב תרגום ירושלמי רעמסס מילוחא:

> לעזי רש"י משי"ש. גושים, ערימות.

רבינו חננאל

וגו׳ ילמד של שחרית משל ערבית. ניסוך היין דהאי קרא בשל ערבית כתיב. שנאמר הערבים, ואחר כך כתיב . ונסכו רביעית ההין וגו׳, אחר זה, בתמיד של בין

הערבים הוא דכתיב. רביעית ההין לכבש האחד, . חזר בתמיד של שחר מדכתיב שחר כתיב אחד, בתמיד של ריז העררים רחיר שוי. מאי דורשין איכא בינייהו.. ואם היה כהו גדול זקו וכו׳. תניא היו מחמין מערב הרפורים ומטיליז רצווז רדי מצרף, כלומר והלא נמצא מכבה ריתוח האש במים. וצירוף זהו כאותו הצירוף שחלקו בו ר' יוחנן וריש . להיש בתחילת פרק השוכר והסכין והפיגיון כו׳. ואמרינן . עלה מאימתי גמר מלאכתז. ר' יוחנן אמר משיצרפנו בכבשן, וריש לקיש אמר

יהודה עשתות של ברול היו מרתיחין כרי, ולא נמצא כמכבה ביום הכפורים, ואוקמיה התם ר' יתודה סבר שאין תולדת אש כאש, כלומר כיבוי ריתוח הברול תולדת אש היא, לפיכך אינו ככיבוי האש. וזהו שאמר רב ביבי בר אביי שלא הגיע לצירוף, כלומר, לא היו מרתיחין אותן ריתוח הרבה. אביי אמר <mark>אפילו הגיע לצירוף דבר שאין מתכוין</mark> כי האי גוונא מתיר ר' יהודה. ואקשינן על אביי, ומי אמר אביי הכי ר' יהודה סבר דבר שאין מתכוין מותר, איני, והא תניא וביום השמיני ימול בשר ערלתו ואפילו במקום שיש בהרת בערלה יקוץ דברי ר' יאשיה. כלומר, אע"ג שהזהירה תורה שלא לקוץ הצרעת כדכתיב השמר בנגע

ואף לשון חכמים מנורה באה מן רבי אומר ערבית משל שחרית בשלמא לרבנן האי בתמיד של בין הערבים כתיב 👁

למכתב ימול ערלתו וכתב בשר לרבות בשר האמור בנגעים (ויקרא יג) אדם דאורייתא כגון קולן בהרת דכתיב (דברים כד) השתר בנגע הלרעת ואמר מר בקולן בהרתו הכתוב בגדים שלובש בטבילה זו היו מפשתן ומעולה: ובין הערבים. בגדים שלובש

יג) היהפוך כושי עורו הינדוואה: נמ' טפי הוה ליה לאחויי ממילתא דר׳ יהודה דמתני׳ בהדיא ועוד שהוא מוחק כל הספרים דגרם בהו הני מילי בכל החורה כולה אבל הכא לירוף דרבנן ואין שבות במקדש על כן נראה לר"י אביי אמר אפי׳ תימא שהגיע ללירוף דבר שאין מתכוין מותר פירוש מן החורה ואע"ג דמדרבגן אסור אין שבות במקדש ופריך מי אמר אביי דדבר שאין מתכוין לא מיתסר אלא מדרבגן והתניא וכו׳ ומדאינטריך קרא ש"מ דדבר שאין מחכוין אסור מדאורייתא ומשני הני מילי בכל החורה כולה אסור שאין מחכוין אכל הכא פירוש בשבת דכתיב ביה מלאכת מחשבת בעינן שיחשב לעשות המלאכה שהוא עושה הלכך זירוף דהכא הוי כלא מתכוין דרבנן ואין שבות במקדש ויש ספרים דגרסיטן בהו בהדיא אבל הכא מלאכת מחשבת אסרה סורה וזה כפר"י והשתא אוכחן דלר' יהודה דבר שאין מתכוין מותר מדאורייתא גבי שבת ותימה דבפרק ספק אכל (כריתות דף כ:) אמר רב אשי כגון שנתכוין לכבות העליונות והובערו התחתונות מאיליהן ור"א בר לדוק סבר לה כר' יהודה דאמר דבר שאין מתכוין אסור אלמא לר' יהודה דבר שאין מתכוין חייב מה"ת ויש לומר דהתם פסיק רישיה הוא שא"א בשום ענין כשחותה שלא יוצערו התחתונות וכיון דהוי פסיק רישיה כמתכוין דמי ואע"ג דלא לריך להבערתו והויא לה מלאכה שאינה לריכה לגופה סבר לה נמי בהא כר׳ יהודה דאמר מלאכה שאינה לריכה לגופה חייב עליה והא דפטר ליה ר"ש לאו משום דלא חשיב ליה מלאכת מחשבת דהא כי היכי דלר' יהודה הויא מלאכת מחשבת הכי נמי לר"ש כיון דהוי פסיק רישיה ועוד דר׳ שמעון מחייב מקלקל בהבערה אע"ג דבשאר מלאכות פטור משום מלאכת מחשבת כדאיתא בספ״ק דחגיגה (דף י.) ומתעסק נמי דפטור בשאר מלאכות מטעם מלאכת מחשבת מחייב ר' שמעון בחבורה והבערה כדאמר פ' ספק אכל (כניתות דף יט:) היח לחינוקות הואיל ומקלקל בחבורה חייב מתעסק נמי חייב אלא היינו טעמא דרבי שמעון דפטר משום דבעינן מלאכה הצריכה לגופה דילפינן ממשכן ואפילו בחבורה והבערה ס"ל דבעינן לריכה לגופה כדמוכח בר"פ אלו הן הנחנקין (סנהדרין דף פה.) והאי דנקט בכריחות לישנא דמתכוין ואין מתכוין ולא נקט הא ר' יהודה דאמר מלאכה שאין לריכה לגופה חייב עליה הא ר' שמעון משום רבותא דר' יהודה נקט ליה דאע"ם שאין מתכוין להבעיר התחתונות מאחר שהוא פסיק רישיה חייב דסד"א דר' יהודה לא מחייב מלאכה שאינה לריכה לגופה אלא בדבר שהוא מתכוין בידים כגון מפים מורסא שהוא מתכוין לפתח וכן חם על הנר שמתכוין לכבות ומוליא המת במטה וכן כולם שמתכוין לעשות המלאכה בידים אלא שאינה צריכה לגופה אבל בדבר שאין מתכוין לעשות בידים כגון נתכוין לכבות העליונות והובערו התחתונות מאיליהן דלא נתכוין למלאכת הבערה כלל אלא לכיבוי אע"ג דהוה פסיק רישיה סד"א דלא ליחייב ר' יהודה קמ"ל אבל בההיא דבתר הכי דחותה את הגחלים להתחמם בהן והובערו מאיליהן לא נקט לישנא דאין מתכוין אלא משני הא ר' יהודה דאמר מלאכה שאינה לריכה לגופה חייב עליה הא ר"ש דאמר פטור אע"ג דאין כוונחו להבעיר מדפטר בה ר"ש מ"מ הרי להתחמם הוא עושה אלא אינו מתכוין להבעיר אלא למשוך הגחלים אצלו להתחמם בהן ואינו צריך שיובערו יותר ממה שהם בוערים כבר ודבר שאין מתכוין לא הוי אלא

ת במקרם למהל בלתים לא הקור בל היה להיה למהל היה בל הלא תעשה. בכאן מותר לאול אע"פ שהוא קוצץ הבררת בעת הצרע, וקיימא לן כל מקוד בתריב השמר פן ואל הרי הן בלא תעשה. בכאן מותר למול אע"פ שהוא קוצץ הבררת בעת שמוהל. והוינן בה למה לי קרא פשיטה דבר שאין מתכוין הוא. ופירק אביי כי איצטריך קרא לר' יהודה דאמר דבר שאין מתכוין אסור. ופרקינן אליבא דאביי הני מילי דסבר ר' יהודה דבר שאין מתכוין אסור בכל התורה, אבל הכא ביום הכפורים צירוף כי האי גוונא דרבנן היא, מ"ט לאו מלאכה שצריכה לגופא היא, ובשבת מלאכת מחשבת אסרה תורה. דר שתמרה בו בנקר בנקר היצר לחק ביד אות מהר בו חומה בנקר בנהר היצר היד היד הודה. מדר שתמרה בידר בידר ביד האי גווגא דרבון היא, מ"ט דאו מדאבה שצריכה דגופא היא, ובשבת מדאבת מחשבת אסרה חורה.
על כרמין להקדים בא. ומירץ ה"ר אלחנץ דס"ד דמוספין קדמי לפי שהן באין לחובת [היוס] אי לא דרשא דהשילה. ורביני מירץ דכיין
דכתב בשלה שלה ישלה שלה האשונה ושמעין ליה דקפיד רחמות אשבודתה בה ואהבקטרה, מהשתא אית גן לאוקומי בבקר המדי בהקטרה כמו בשחיטיה, אבל אי לאו החול הבקר ומנחסם וחברי בנדק בידר שלה לה לוקומי בבקר המדי בהקטרה כמו בשחיטיה, אבל אי לאו החול הבקר ומנחסם וספיהם, וגבי מוספין כמיב וביום דמשמע לאחר כדפרשית. ונראה לרביניו למרן הא קושיא והא
אבל קשה לרביני על הא דאמריין בסמוץ זבח וספים מלחד בבקר ודין מוספין, ולמה לי קרא מיפוק לי דגבי נספים כמיב בבקר (וכתב) ודכמיב) אשר לעולת הבקר ומנחסם וקלא בא לוחד שומן החמיד בבקר ודין מוספין להיו בבש
דלעיל, דודאי יש לנו להקדים למוספין אלא בא לוחד שומן החמיד בבקר בידר של למחר בדבקר שני מוספין לוחד ביום במשמע לאחר בדבקר ביני כי מיכן של לומר שומן המחליך בה אל ליכא קרא מוספין קודמין לנסכים אנ"ש שבנסכים כמיב בבקר, וה"ח בשל ליכא קרא מוספין קודמין לנסכים אנ"פ היאן אונה לחשב ברים במא לאלא במלח בית בביר היאו בישר בישר במיד ברי של לוחא דמוסף ביחיד בריש שה אלאל במור מישר בריש ביחיד מות בבוך. ואמריץ ביחים נות בבוךר. ואמריץ נמיר בע"ו [ד, בן לא ליכל איש לאת דמוסף ביחיד בריש במא לאלא) במלח שני קמיימא כרי להייות בבוקר. ואמריץ נמה בע"ד מה ב"ד ה"אן אני בע"ד בריש במא לאלא) במלח שני קמיימא כרי המיכלה להיות בבוקר. ואמריץ נירוש ביי ב"ד ביה בליבל היים לאל לותא דמוסף ביחיד בריש בתו לאלא במלח שני קמיימא כרי, אלמא מומר להקדים, האמריץ בייות בבוקר. ואמרים בייד ה"אן אני בע"י [ד. בן לא ליכל איש לותא דמוסף בייוד בריש במא לאלא) במלח שני קמיימא כרי, אלמא מומר להקדים, האומר בייול בייוד בריש ביחיד בריש ביים בייוד ברים בייוד בריש בייוד בריש בייוד בריש בייוד בריש בייוד ברים בייוד בריש בייוד בריש בייוד בריש בייוד בייוד בריש בייוד בריש בייוד בריש בייוד בייוד בריש בייוד בריש בייוד בתור בייוד בתור בייוד בתור בייוד במום בייוד בריש בייוד בתור בייוד בתור בייוד במום בייוד בתור בייוד בתור בתור בייוד בתור בייוד בתור בייוד במום בייוד בתור בתור ב

ל) [לקמן ע: מגילה כח.], ב) [ל"ל נדריכס], ג) שבת ל) [פקנק ע. ווגיפה פרו], ב) [צ"ל נדריכס], ג) שבת קלג,, ד) [ע"י מוס" לה. ד"ה הנדווין], כ) צ"ל נמונין,

חורה אור השלח

ונסכּו רביעת ההין נָפֶרֶשׁ הָאֶחֶד בַּקּדֶשׁ הַפֵּרְ לַבָּבֶשׁ הָאֶחֶד בַּקּדֶשׁ הַפֵּרְ נָסֶרְ שֵׁבָר לִיִיָּ:

יִי אֱלֹהַיכֶּם בּוֹ לְשַׁבֵּן שְׁמוֹ שְׁם שְׁמָה תָבִיאוּ אַת כָּל אֲשֶׁר אָנֹכִי מְצַוָּה אָתְכֶּם וזבחיכם עוֹלתִיכֵם מטשרחירם וחרמם ידרם ַיְבֶּל מִבְּחֵר נִדְרֵיכֶם אֲשֶׁר תִּדְרוּ לַיְיָ: דברים יב יא תִּדְּרוּ צִיְיָ: י.בּי ב ב 3. וּבֵיוֹם הַשְּׁמִינִי יִמוֹל בְּשַׂר עְרְלָתוֹ: